

ἐκ τοῦ χρόνου τῆς ἐν Ἀντιόχεια διακροῆς τῆς Ἀθηναϊδος ἐν μόνον γεγονόσιν ὡς ἰδίως ἀξιωματικῶς ἐνυπάρχοντος.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Αἰοντίου δὲν εἶχεν ἀκόμη λησμονήσει τὴν ὠραίαν τέχνην ἣν εἶχε διδαχθῆ ἐν τῇ σοφιστικῇ σχολῇ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ μάλιστα αὐτῇ, ἡ αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, ὑπέστη δημοσίαν δοκιμασίαν τῆς ἑλληνικῆς αὐτῆς εὐγλωττίας. Συνήγαγε δὴλα δὴ τοὺς πολίτας τῆς Ἀντιοχείας ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, καθήμενη δ' ἐπὶ θρόνου χρυσοῦ, διὰ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένου, ἐξεφώνησεν εὐφυᾶ λόγον περὶ τῆς διασῆμου πόλεως τῆς ξενιζούσης αὐτῆν. Τέλος δὲ προῦκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν Ἀντιοχέων, ὅτε καταλαμβάνομένη ὑπὸ τοῦ ὑπερηφάνου αἰσθήματος ὅτι εἶνε Ἑλληνίς καὶ Ἀθηναία, ἐπεράτωσε τὸν λόγον διὰ τοῦ ὁμηρικῆς ἐκείνου στίχου

Ἵμετέρης γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι!

Ἐνταῦθα λοιπὸν ἡ ὑπὸ τοῦ βυζαντιανοῦ χριστιανισμοῦ πιεζομένη Εὐδοκία ἀνέθηλεν εἶτι ἀπαξ ὡς Ἑλληνίς Ἀθηναία. Ἡ σιγὴ αὐτῆ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἔχει ὅλως ἀρχαϊκὴν τὴν ὄψιν, οὐδ' ἀρμόζει εἰς τὰς διαθέσεις τῆς εἰς τὸν ἅγιον τάφον ἐπιπροσκυνησέμεν ἀπερχομένης. Πιθανῶς δὲ ἡ Πουλχερία ἂν ἦτο παρούσα θὰ συνεταράσσετο ἰσχυρῶς. Ἄλλ' οἱ Ἀντιοχεῖς εἶχον οὕτω γοητευθῆ ὑπὸ τῆς χάριτος τῆς αὐτοκρατείας, ὥστε ἐψήφισαν αὐτῇ τὴν ἀνδρῶν χρυσοῦ μὲν ἀνδριάντος ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, χαλκοῦ δ' ἐν τῷ μουσεῖῳ, ἀμφοτέρω δὲ τὰγάλματα ἐσώζοντο κατὰ χώραν εἶτι κατὰ τὸν ἔβδομον αἰῶνα².

Ἡ Εὐδοκία ἐπλήρωσε τὴν πρωτεύουσαν τῆς Συρίας διὰ πολλῶν δειγμάτων τῆς εὐνοίας αὐτῆς. Τῇ εἰσηγήσει αὐτῆς λέγεται ὅτι ὁ Θεοδόσιος κῆρυξεν τὰ τεῖχη τῆς πόλεως μέχρι τῆς πύλης Δάφνης. Τῆς δὲ πύλης ταύτης ἐχρύσασσε τὰ χαλκᾶ θυροφυλάκα κατὰ τὸ πρότυπον τῆς ἐν Βυζαντίῳ Χρυσῆς πύλης. Διακατῆ δ' αὐτοῦ ἐκτίσθη ἐν Ἀντιοχείᾳ ὑπὸ τοῦ στρατηγῶ τῆς Ἀνατολῆς Ἀνατολίου μεγαλοπρεπῆς βασιλική, ἐν ἣ ἰδρύθησαν οἱ ἀνδριάντες τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Βαλεντινιανοῦ³. Ἀνωκοδόμησε δὲ καὶ τοὺς λουτρῶνας τοὺς κτισθέντας ἐν Ἀντιοχείᾳ ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἀρκαδίου. Ἐν γένει δὲ ἡ Εὐδοκία ἐκόσμησε διὰ πλουσίων δώρων πάσας τὰς πόλεις ἐξ ὧν διῆλθε κατὰ τὸν πλοῦν αὐτῆς.

[Ἐπειτα συνέχεται].

1. Εὐάγριος I, κ. 20. Ἡ Εὐδοκία ὑπνίστατο διὰ τοῦ στίχου τούτου τοὺς διαφόρους Ἑλληνας ἀποίκους τῆς Ἀντιοχείας, ἐν οἷς ὁ Λιθάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ αὐτοῦ ἀναφέρει καὶ Ἀθηναίους μεταχθέντας αὐτῶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου. Ταῦτα κατὰ σημείωσιν τινὰ τοῦ Valisius ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ τοῦ Εὐαγρίου.

2. Καθ' ὃν χρόνον ἐγράφη τὸ Παπυρίον χρονικόν (I, 585).

3. Μακλάκ; XIV, 360. Εὐάγριος I, κ. 18.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κάμε με νὰ τρομάξω, ἔλεγεν ὁ Δ* πρὸς τὸν Κ*.

— Γιὰ ποιὸν λόγον;

— Ἐχω λόζυγκα, καὶ ἂν ἔξαφνα τρομάξω, θὰ μοῦ περάσῃ ἀμέσως.

Μετὰ ὀλίγην ὥραν ὁ Κ* πρὸς τὸν Δ*.

— Ἀλήθεια! νὰ σοῦ πῶ. . . δάνεισέ με πεντακόσια φράγκα.

— Ἄ! . . . εὐχαριστῶ μοῦ πέρασε.

* *

Κατὰ τὸ ἐνενηκοστὸν ἔβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ὁ Φοντενέλλος ἡμέραν τινα, ἀφοῦ ἐπεδαψίλευσε πολλὰ ἐρωτικά φιλοφρονήματα πρὸς ὠραίαν καὶ νέαν κυρίαν, διῆλθεν ἐνώπιον αὐτῆς, ἵνα καθίσῃ παρὰ τὴν τράπεζαν, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ. Τότε ἡ κυρία εἶπεν αὐτῷ.

— Ἴδου πῶς πρέπει νὰ ἐκτιμῆσω τὰ ἐρωτικά αἰσθηματά σας! περνᾶτε χωρὶς νὰ με κυττάξῃτε.

— Κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ ἐρωτόληπτος γέρον, ἂν σὰς παρετήρουν, δὲν θὰ εἰμποροῦσα νὰ περάσω.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ὑπάρχει οἰκογένεια; Τὸ κατ' ἐμὲ ἀνοῦμαι τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς ἐν κοινωνίᾳ, ἥτις ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς διανέμει τὴν περιουσίαν εἰς τὰ μέλη αὐτῆς καὶ λέγει εἰς ἕκαστον νὰ υπάγῃ τὸν δρόμον του. Ἡ οἰκογένεια εἶνε τυχαῖος καὶ ἐφήμερος συνεταϊρισμὸς, θν διαλύει ἐν τῷ ἅμα ὁ θάνατος. Οἱ νόμοι τῆς σήμερον συνέτριψαν τοὺς οἴκους, αἱ δὲ κληρονομίαι τὴν διάρκειαν τῶν παραδόσεων καὶ τῶν παραδειγμάτων.

* Περισοτέρων ὠφέλειαν προσπορίζει εἰς τοὺς ἀνοήτους ἢ ἀδυναμίαν τῶν ἢ εἰς τοὺς εὐφυεῖς ἀνδρας ἢ δύναμιν τῶν. Τὸν μὲν ἰσχυρὸν οἱ ἄλλοι βλέπουσιν ἀδιάφοροι ἀγωνιζόμενον κατὰ τῆς τύχης, ἐνῶ εὐκόλως συντρέχουσιν παντοπώλῃ ὅστις ἤθελε χρεωκοπήσει. Τοῦτο δὲ διότι προστάτευστοντες μὲν τοῦτον νομιζέουσιν ἑαυτοὺς ὑπερόχους, ἐνῶ λυποῦνται θεωροῦντες ἑαυτοὺς καὶ ἴσους πρὸς μεγαλοφυᾶ ἄνδρα.

* Ὁ βίος εἶνε σειρὰ συνδυασμῶν, οὓς πρέπει νὰ μελετᾶ καὶ νὰ ἀκολουθῆ τις, ὅπως δύναται νὰ διατηρηθῆται πάντοτε ἐν καλῇ θέσει. (Βαλζάκ).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἄν εἰς πένθος μέγα ἐνέβαλε τὴν Ἰταλίαν ὁ θάνατος τοῦ Γαριβάλδη. Καὶ τοι τὸ ἀπαίσιον γεγονός προσεδοκάτω ἕνεκα τῆς ἀπὸ πολλοῦ κατατροχούσης τὸν ἐρημίτην τῆς Καπρέας νόσου, οὐχ ἦττον βαθυτάτη ὑπῆρξεν ἡ θλίψις ἀπαξάπαντος τοῦ ἰταλικῆς λαοῦ ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἀπωλείᾳ, ἣν ὑπέστη ἡ ἰταλικὴ πατρίς. Τὴν θλίψιν δὲ ταύτην ἰδιώται καὶ ἀρχαί, πάντες οἱ πολῖται ἀπὸ τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου μέχρι καὶ τοῦ ἀσημοτάτου ἐ-